

Lija

10. Poletne nevihte

Pomlad je minila, kot bi trenil. Zdi se, da ni še dolgo od tega, ko je Maja še v zimski jakni in z rokavicami komaj čakala, da se vrne v toplo stanovanje, kot da je še pred kratkim golo podrastje v gozdu začelo brsteti in so se na suhih, poleglih travnikih začele prebujati barve, živo zelena na mladih travah, bela, vijolična in rumena na prvih pomladnih cvetovih.

Potem je vzcvetelo staro drevje v opuščenih sadovnjakih in divje češnje med gozdnimi drevesi. Prebudili so se metulji in čebele, travnik in gozd je zaživel.

In že prihaja poletje. Prijetno svežino pomladi vedno bolj duši vroč zrak, sprehodi so bolj prijetni zjutraj ali proti večeru.

Tako se nekega poznega popoldneva Lija, Lemmy, Oli in Maja odpravijo v gozd. Zdi se, da vročina malo popušča, sonce so zakrili sivi oblaki, a sopara še vedno leži nad travniki. Kužki so veseli, vlečejo na povodcih, Lemmy ovohava grmovje ob poti, Oli bi rad ujel čmrlja, Lija pa je spet našla palico, predolgo in pretežko, da bi jo lahko dvignila, vleče jo za sabo, zdaj z njo udari Majo v nogo, zdaj Olija po repu. Lemmy se spretno umika, na koncu raje ostaja za njimi in se ne da motiti pri svojem opravilu.

Zdi se, kot da se vedno bolj temni, kot da bi se že spuščal večer, vendar še ni tako pozno. Ko pridejo v gozd, je tam skoraj mrak. In takrat prvič zagrmí. Oddaljeno in zamolklo, da Maja komaj sliši, Lija in Oli pa se zdrzneta. Oba se bojita grmenja in bliskanja. Oli bi najraje pobegnili domov, obrne se in vleče nazaj, Lija se stisne k Maji. Njuna ponavadi navzgor zavita repa se zdaj spustita skoraj k tlom.

Zapiha močan in hladen veter. Mlado listje je že gosto, zato prve kaplje ne pridejo do njih. Le slišati jih je, kako zaškreblija po zeleni strehi

gozda. Še nekajkrat zagrmi, potem pa se ulije! Ker je nevihta oddaljena, strele ne sekajo v bližini in v gozdu ni nevarno, se Maja s kužki zateče pod veliko, staro bukev. Krošnja še nekaj časa varuje malo gručico, potem pa se vda. Kapljica na nos, kapljica na roko, kapljice na smrček, kaplje na kožuške ... in v nekaj minutah so premočeni do kože.

Ker ni več smiselno skrivati se pod drevesom, se odpravijo proti domu. Oli panično vleče, Lija se prestrašeno ozira ... le Lemmy voha grmovje ob poti, kot da se ne bi nič zgodilo.

Ko se s hriba spustijo v mestni park, že ne dežuje več in ko vsi premočeni hodijo po domači ulici, se oblaki že trgajo in med njimi pokukajo sončni žarki. Ko pridejo do vhodnih vrat domačega bloka, je vse tako, kot je bilo, ko so odhajali na sprehod. Le mokri pločniki se bleščijo. In mokri lasje se lepijo Maji na vrat. In iz pasjih kožuškov kaplja. In vsi štirje se tresejo, ker je vsaj 10 stopinj hladneje, kot ko so odhajali.

Pozno je že, že zdavnaj so vsi obrisani in posušeni, pravkar se odpravljajo spat. Maja ugasne luč, Lija leži na preprogi pred njeno posteljo, Oli se zvije v platneni kočici ob postelji, Lemmy pa skoči k Maji na posteljo, kjer najraje spi. Spet zagrmi, prihaja nova nevihta. Oddaljeno grmenje se bliža, strela razsvetli spalnico skozi na pol spuščene rolete. Oli dvigne ušesa in jih značilno obrne na stran, kot vedno, ko ga je strah, tudi on skoči na posteljo in se trese. Ko naslednjič zagrmi, se tudi Lija zvije k Majinim nogam. Nazadnje Oli spusti glavo na sprednje tačke, hrbet nasloni ob Lijo in globoko vzdihne.

Medtem ko se nevihta počasi oddaljuje, vsi zaprejo očke in zaspijo. Srečni so, da so na varnem in suhem. In da so vsi skupaj.

